

Jako téma své diplomové práce jsem si zvolila problémovou mládež v českých zemích v 1. polovině 20. století. Tato skupina mládeže byla dobově nazývána nejčastěji termínem „mravně vadná“, od 60. let 20. století se přistoupilo k užívání termínu „obtížně vychovatelná“, dnešními slovy se jedná o mládež „delikventní“. Mládež „mravně vadnou“ lze vymezit jako mládež s jistými výchovnými problémy, projevujícími se především zanedbáváním školní docházky, touláním se, útěky z domova, prostitucí, krádežemi nebo jinou trestnou činností apod. V určitém procentu se tedy problémová mládež dostávala i do konfliktu se zákonem, ale nebylo to pravidlem. Vznik deviací u mládeže byl přisuzován jednak špatnému rodinnému prostředí nebo obecněji mravní situaci ve společnosti v souvislosti s oběma světovými válkami nebo např. velkou hospodářskou krizí, dále byl přisuzován špatné psychické konstituci mladistvého, méně často byl vznik deviace nahlížen jako následek determinace tělesné stavby. Společnost se snažila tyto deviantní elementy převychovat a transformovat ve výchovných institucích, jež představovaly ve zkoumaném období polepšovny, později vychovatelný a výchovny, které dále změnilly název na dětské domovy se zvýšenou péčí a domovy výchovy mládeže. Tyto instituce přijímaly většinou děti a mládež od 6 do 14 let nebo mládež od 14 do 18 let.